

РЕШЕНИЕ

№ 30711

гр. София, 03.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 27.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **12246** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. Д. Й., с адрес в [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1139-000222/17.11.2023 г., издадена от началник група в сектор „Пътна полиция“ – К. към Областна дирекция на вътрешните работи (ОДМВР) – К., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на заповедта поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят отрича да е управлявал моторно превозно средство на посочените в акта дата и място, както и да е извършил вмененото му нарушение. Поддържа, че административният орган неправилно е определил максимален срок на мярката от 18 месеца. Според него този срок следвало да бъде съобразен с максималния срок на наказанието лишаване от право да управлява МПС, предвиден за съответната хипотеза на чл. 174, ал. 1 ЗДвП, а именно 12 месеца.

Иска отмяна на заповедта.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – началник група в сектор „Пътна полиция“ – К. към Областна дирекция на вътрешните работи – К., редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебното заседание.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не дава

заклучение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 12.11.2023 г. около 01:30 часа в [населено място], на [улица], в посока от пазара към стадион „О.“, служители на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – К. извършили проверка на лек автомобил „Т.“, модел „С“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Стримон СПА“ АД. В АУАН серия GA № 1104413 е отразено, че автомобилът е управляван от Д. Д. Й., който е бил сам в него.

В 01:45:21 часа жалбоподателят бил изпробван с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен № ARDM 0265, което отчело 1,58 на хиляда алкохол в издишания въздух. Резултатът е отразен в АУАН, в докладната записка на младши автоконтрольор Д. В. и в разпечатката от паметта на техническото средство. От представения списък за последваща проверка се установява, че уредът с фабричен № ARDM 0265 е преминал периодична проверка на 22.05.2023 г., а от разпечатката – че към релевантния момент е бил в срока на валидност на тази проверка.

На водача е издаден талон за изследване № 0180721 и той е придружен до лечебно заведение, където е дал кръвна проба. С Протокол за химическо изследване № 526/14.11.2023 г. на НТЛ при ОДМВР – К. е установено наличие на етилов алкохол в кръвта в концентрация 1,17 на хиляда. В протокола са описани състоянието и целостта на пробите, използваният газхроматографски метод и извършеното двукратно изпитване.

За установеното при проверката е съставен АУАН серия GA № 1104413 за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Въз основа на първоначално отчетения с техническото средство резултат е образувано бързо производство № 1910-ЗМ-809/12.11.2023 г. по описа на РУ – К. за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК. С мотивирана резолюция № 23-1139-М000202/13.11.2023 г. административнонаказателното производство по АУАН е прекратено с оглед образуваното БП № 1910ЗМ/12.11.2023 г. по чл. 343б, ал. 1 от НК.

На 17.11.2023 г. С. В. К., в качеството на началник група в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – К., издал оспорената заповед. В нея са възпроизведени данните за мястото и времето на проверката, управлявания автомобил, отчетения с техническото средство резултат от 1,58 на хиляда, издадения талон за изследване, съставения АУАН, както и резултата от протокол за химическо изследване № 526/14.11.2023 г. на НТЛ при ОДМВР – К.. Органът е приел, че жалбоподателят е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, и е приложил мярката по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 28.11.2024 г. Жалбата е подадена чрез сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – К. на 29.11.2024 г. и е заведена с рег. № 113900-8143/29.11.2024 г. От ответника са представени доказателства за компетентността на издателя на процесната ЗППАМ.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, без да се ограничава от посочените в жалбата.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предоставя правомощието за прилагане на мерките по чл. 171 ЗДвП на ръководителите на службите за контрол по закона или на оправомощени от тях длъжностни лица. Компетентността на издателя се установява от представените по делото заповеди и удостоверение за заемана длъжност на издателя процесната ЗППАМ. Не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК за отмяна на оспорената ЗППАМ.

Спазена е установената форма. Актът е писмен, съдържа издател, адресат, фактически и правни основания, ясно разпореждане, начална дата на мярката, указание за реда на обжалване, дата и подпис. Фактическите основания са изложени с достатъчна конкретност – посочени са времето и мястото на управлението, автомобилът, водачът, резултатът от проверката, номерът на техническото средство, талонът за изследване, протоколът за химическо изследване и АУАН. Не са налице основанията по чл. 146, т. 2 АПК за отмяна на оспорената ЗППАМ.

В производството по издаване на обжалваната заповед, съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които биха били от естество да доведат до различен фактически или правен извод от страна на административния орган. В съдебната практика константно се приема, че само нарушения, които са от естество да повлияят на крайният извод на административния орган, могат да се разглеждат като съществени, и в съответствие с това, само такива нарушения могат да се разглеждат като основание за незаконосъобразност на административния акт. АУАН е съставен непосредствено след проверката и е връчен на жалбоподателя. Издаден му е талон за изследване и му е осигурена възможност да даде биологична проба, от която той се е възползвал. Събрани са данни за годността на техническото средство и е извършено химическо лабораторно изследване. В заповедта е отразен и резултатът от протокола от 14.11.2023 г. за химическо изследване. С оглед на това, настоящият съдебен състав не констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта на основание чл. 146, т. 3 АПК.

Заповедта съответства и на материалния закон. Съгласно приложимата към 17.11.2023 г. редакция на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно отнемане на свидетелството за управление на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване, с доказателствен анализатор или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол чрез измерването му в издишания въздух – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. При наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По делото е доказано управление на МПС и концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда по два допустими доказателствени способа. Първоначалният резултат от техническото средство е 1,58 на хиляда, а определящият резултат от химическото изследване на кръвната проба е 1,17 на хиляда. Разликата между стойностите има значение за вида на отговорността и за приложимата санкционна норма, но не и за възникването на правомощието по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, за което е достатъчна концентрация над 0,5 на хиляда. В този смисъл е и трайната практика на Върховния административен съд, че при надлежно дадена кръвна проба нейният резултат е определящ, но когато той също установява концентрация над законовия праг, предпоставката за ПАМ е налице. Неоснователно е възражението, че жалбоподателят не е управлявал автомобила. Неговото авторство е установено от АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното, от докладната записка на непосредствено участвалия полицейски служител, от талона за изследване и от документите по задържането. В АУАН са посочени и

двама свидетели на управлението. Жалбоподателят не е представил доказателство, което да опровергава тази взаимно подкрепяща се съвкупност. Общото оспорване в жалбата, без посочване кой друг е управлявал автомобила и без ангажиране на насрещни доказателства, не е достатъчно да разколебае официално удостоверените факти.

Обстоятелството, че административнонаказателното производство по АУАН е било прекратено поради първоначално образуваното наказателно производство, не опровергава материалната предпоставка за мярката. ПАМ не е административно наказание и не предпоставя влязъл в сила акт, с който е установена наказателна или административнонаказателна отговорност. Тя има самостоятелно превантивно и преустановително предназначение по чл. 22 и чл. 23 ЗАНН и се прилага при установяване на предвиденото в специалния закон поведение. Именно затова законът определя действието ѝ „до решаване на въпроса за отговорността“, като поставя и абсолютен краен предел.

Неоснователен е доводът, че мярката е могла да бъде приложена за не повече от 12 месеца. Жалбоподателят смесва срока на принудителната административна мярка със срока на наказанието лишаване от право да управлява МПС. Продължителността на ПАМ е уредена изчерпателно в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Тя не се определя според санкционните диапазони на чл. 174, ал. 1 ЗДвП и не зависи от предварителна квалификация дали деянието ще ангажира административнонаказателна или наказателна отговорност. Формулировката в заповедта възпроизвежда законовото прекратително условие и крайния предел, а не определя безусловен фиксиран срок от 18 месеца.

Правните последици от изтичането на максималния срок или от по-ранното решаване на въпроса за отговорността настъпват по силата на закона и засягат изпълнението на мярката, а не законосъобразността на заповедта към момента на издаването ѝ. Ето защо твърдението, че към подаване на жалбата свидетелството е било отнето повече от дванадесет месеца, не обосновава нито отмяна на акта, нито частичната му отмяна „над 12 месеца“.

Актът е съобразен и с целта на закона. Управлението на МПС след употреба на алкохол създава непосредствен и висок риск за живота и здравето на участниците в движението. Временното отнемане на СУМПС прекъсва възможността водачът да продължи това поведение до решаване на въпроса за отговорността. Мярката е предвидена пряко от закона, а при установяване на предпоставките органът няма право на преценка дали да я приложи.

Принципът на съразмерност по чл. 6 АПК не води до различен извод. Не е установено ограничение, което да надхвърля необходимото за постигане на законовата цел.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличие на материалноправните предпоставки и в съответствие с целта на закона, жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и при липса на заявено от ответника искане и доказателства за разноси, съдът не присъжда такива.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. четвърто АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. Й., с адрес в [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1139-000222/17.11.2023 г., издадена от началник

група в сектор „Пътна полиция“ – К. към Областна дирекция на вътрешните работи – К..
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: